

radikale Regering længere, at vi vilde prøve at føre vor egen Politik, vilde Resultatet blive, at vi igen fik et Styre Mage til det, vi har i disse Dage; det ansaa vi for noget saa faretruende, at det i høj Grad var medbestemmende til, at vi støttede den radikale Regering saa helt og fuldt, som Tilfældet var.

Nu rejser sig det Spørgsmaal — det er det, vi holder Møder om, det er det, det Lovforslag, der er fremsat af Regeringen, peger hen paa —, hvilken Ordning vi nu skal have til Afløsning af den Ordning af 1909, der er fuldkommen umulig, fuldkommen ubrugelig. Jeg har sagt det før, og jeg gentager det i Dag; det er blevet bestridt af det ærede Medlem Hr. Parkov, men vi har i Dag en Militærordning, der er fuldkommen umulig, den er bygget paa Grundlag af Københavns Befæstning, København skal sikres mod Bombardement, ellers duer Ordningen ikke. Men København er ikke sikret mod Bombardement og kan ikke sikres, det erklærer Sagkundskaben, saa det ærede Medlem vil give mig Ret i, at vi har i Dag en aldeles umulig og ubrugelig Militærordning.

Saa bliver Spørgsmaalet: Hvad skal vi have i Stedet? Og dér bliver igen Spørgsmaalet: Naar vi til et Forlig mellem Højre og Venstre, vil de to Partier finde hinanden? Venstres ærede Ordfører udtalte et Haab om, at et saadant Forlig skulde blive muligt, og det er jo muligt, at det bliver Resultatet. Jeg vil da minde om en Udtalelse, som den nuværende højtærede Statsminister fremsatte i 1905: Jeg tror, at enhver Venstre-regering, der bringer sig i politisk Afhængighed af Højre, vil i det lange Løb bittert komme til at føle Ansvarret derved, vil bittert komme til at føle, at det neppe er den rette Vej til virkelig at føre Partiets Program og Politik igennem. Det var, hvad Statsministeren i 1905 mente om et Samarbejde med Højre. Jeg er ganske overbevist om, at man vil faa Sandheden at føle, naar man nu skal til at indgaa det store Forlig, hvor man skal træde i Afhængighed af Højre, tage Hensyn til den Side for overhovedet at faa noget gennemført.

Det forekommer mig, at de smaa Landes Skæbne under Verdenskrigen maatte have belært os om, at det ikke er ved militære Foranstaltninger, Danmark skal sikre sig. De smaa og afmægtige Lande, der havde rustet sig, og som blev indblandet i Krigen, led en Skæbne saa frygtelig, ikke i et eneste Tilfælde saa vi Stormagterne komme dem til Hjælp, før de var knust, sønderslaaet og lemlæstet. Men ikke et af de rustede Lande,

der deltog i Verdenskrigen, kan i militær Afmagt maale sig med Danmark. Danmark er, hvad militær Afmagt angaar, langt ugunstigere stillet end det mindste af de smaa Lande, der blev inddraget i Krigen. Skal vi da nu ved en ny Militærordning begynde paa at drage Faren ind over vort Land? Sikkerhed kan ikke tilvejebringes. Det forekommer mig, at vor Historie i de sidste 100 Aar har vist os tilstrækkeligt, hvad det betyder, naar vi stoler paa Vaabnene. Herhjemme, hvor vi har haft og endnu har det sønderjydske Spørgsmaal levende, ved vi, at hvis vi ikke havde haft en falsk Tillid til vore Vaaben, hvis vi ikke i 1864 havde stolet paa, at Danmark betød noget som Militærmagt, kunde vi i Dag og lige siden 1864 efter alle Solemærker at dømme have haft Flensborg, idet det jo flere Gange fra tysk Side blev antydet, at det var en Løsning; man kunde tænke sig, at Danmark beholdt den Del, som var overvejende Dansk, hvad jo Flensborg var i 1864. Da stoledes man paa Vaabnene, da mente man, man kunde udrette noget som Militærmagt. Man mente, man kunde det, der nu er Tale om: optage en alvorlig Kamp med Tyskland. Og fordi vi stoledes paa Militærmagten, har Sønderjyderne i de mange Aar levet under Fremmedherredømme. Naar vi staar i Dag, som vi staar, maa vi vide, at det var, fordi Magthaverne, stolende paa Militæret, ikke vilde tage det, der kunde naas i 1864.

Da vi nu skulde til at træffe Bestemmelse om, hvilken Ordning der skulde gennemføres, var det første, vi gjorde, at spørge Generalstaben og Overkommandoen. Og da vi spurgte Generalstaben, fik vi et Svar, som — ja, jeg kan sige: som er omtrent, som vi kunde vente det. Den siger: „Med Hensyn til Hjælp ude fra“ er vi „alene henvist til at afvente Forbundets Intervention, som, hvad enten den sker i Form af en Henstilling til de os tilgrænsende Forbundsstater om at afgive Hjælp eller i Form af Hjelpeekspeditioner fra Stormagterne i Forbundet, vil kræve en rum Tid for at gøre sig gældende for Hærkontingentets Vedkommende. Heraf følger Nødvendigheden af at opstille en national Hær, som i Hovedsagen er i Stand til at gennemføre Landforsvaret ved egne Kræfter. Landet grænser til en Stormagt, Tyskland, hvis Interesser, navnlig saa længe det staar uden for Forbundet, af nærliggende Grunde . . . kan bringe det i politisk Modsætningsforhold til Danmark. Ved Siden heraf vil det ældgamle nationale Modsætningsforhold, som er yderligere uddybet ved den stedfundne Regulering af Grænsen paa Tysklands Bekostning, fremdeles paalægge